

почти безъ жертви неприятеля и слѣзоха въ с. Георгиев-долъ. Трета дружина отъ 3. пехотенъ сръбски полкъ не удържа стремителната и ненадейна атака на сливенци и следъ като остави голѣмъ брой убити, ранени и пленници, отстъпи въ безпорядкъ къмъ Качаникъ. Самъ дружинниятъ и командиръ—щабсъ-капитанъ Миланъ Ив. Иличъ — падна живъ въ ржцетъ на храбрецитъ отъ 2-а дружина.

Съ този предварителенъ бой задачата на полка се разширяваше. Разбитиятъ неприятелъ бързаше къмъ изхода на Качанишкия проходъ до самия градъ, съ целъ да се закрепятъ тамъ и задържи по-дълго време владението на пжтищата къмъ Феризово и преднитъ отбранителни височини на превала за Призренъ.

Следъ обѣдъ авангардътъ отново завърза упоритъ бой съ сръбски части, които бѣха се разположили около гр. Качаникъ. Чакъ когато се притекоха и поддръжкитъ и се произведе атака, сърбитъ напустнаха града и боятъ утихна по цѣлата линия.

Градътъ бѣше очистенъ и ротитъ го заеха едва половинъ часъ следъ оттеглянето на сръбскитъ ариергарди. Една частъ отъ уморенитъ войници остана на бивакъ въ града, а други отидоха въ охранение напредъ, защото неприятелтъ не бѣше напустналъ още северозападнитъ височини надъ градскитъ гробища.

Нощта премина тихо. Всички бѣха въ пълна боева готовностъ. Само ония войници, които бѣха въ града, можаха да се преобуятъ и постопятъ малко.

Малкиятъ албански градъ бѣше потъналъ въ калъ и мракъ. Въ едно малко дюкянче, което презъ деня сърбитъ бѣха разбили и ограбили, пламтѣше буенъ огънь. Десетина наши войници се грѣха около огъня и приказваха на високъ гласъ:

— „Поотмѣсти се малко да напека и другия си навой“—каза едно младо, съ едва наболи мустачки, момче на другаря си, който бѣше се разперилъ срещу главнитъ, сякашъ имаше намѣрение да ги глътне.— „Надвеси го надъ мене, бе, хемъ ще съхне, хемъ азъ ще се топля“—бѣше отговорътъ и безъ да се мърда, стоящиятъ предъ огъня продължаваше разговора си съ своя съседъ.

„Та казвамъ ти, като сме дошли до Шаръ-планина, нѣма вече нататъкъ — тамъ сж други земи — албанци. Българията до тази планина е, тъй съмъ челъ въ книгитъ. Видѣ ли днеска високия връхъ, той е Люботрънъ, изравнимъ ли се съ него, свършена е сръбската. Този пжтъ си изпатиха горкитъ! Голѣмъ бѣгъ бѣше—де е границата, де сме тази вечеръ! За две недѣли, 6 хлѣба има нѣма сме получили, а колко земя сме изминали! И знаешъ ли, питамъ ротния: господинъ капитанъ, защо тъй бързаме, все вървимъ безъ почивка, а той дума: ние ще бързаме, казва, защото ние ще ловимъ сърбитъ. Кралътъ имъ и всичкитъ обози сега минаватъ задъ Шаръ-планина, преминемъ